

Komandi partur:

Seinasta grannastevnan var á Tvøroyri. Hon var eisini øðrvísi enn hinar.



Tað var ikki væl dámt í Sumba, at Steintór Norðberg kundi lyfta »teirra« hav. Her er hann saman við dótrini Marnu

stevnan var hildin í einum høli hjá J. Dahl, sum hevði úthandil í Hovi. Leiðarin á hesum handli var Niclas Hovgaard, sum hevði fingið sína handilsútbúgving á Gørðunum í Vági.

Her gisti eg í Stórhúsið hjá Alexander Midjord. Tað var dóttir hansara, sum stóð fyri matgerðini. Her plagdu prestar eisini at gista.

Hon spældi eina ferð próstinum, Gulak Jacobsen, eitt óætlað puss. Hetta var tá ið kirkjan í Vági var flutt til Hovs og skuldi endurinnvígast. Hetta var 14. februar 1943.

Tá Gulak skuldi fara í kirkju segði hann við vertinnuna, at hann hevði sukursjúku og harvið trupulleikar við at halda vatninum. Tí kundi hann fáa brúk fyri eini fløsku aftaná prædikuna. Gulak spurdi, um hon ikki kundi seta eina fløsku aftanfyri forhangið í sakristinum.

Hon hugdi eitt sindur vantrúgv in at Gulaki men lovaði at gera tað, hon kundi.

Gulak, sum tá var settur próstur, helt vígslurøðuna, hetta var ein tann besta talan, eg havi hoyrt hann hildið. Han fór niður av talarastólinum og inn í sakristið, har hann væntaði at siggja fløskuna. Jú, fløskan stóð har, men tá ið hann lyfti hana upp, vísti tað seg, at hon var full. Hann helt, at vertinnan hevði misskilt okkurt, og hevði sett honum eina fløsku av vatni. Men tá ið hann tók proppin av, vísti tað seg, at tað var brennivín í fløskuni. Prósturur kom at flenna, men sum hann segði »tað kundi vera, at ein lítil dropi úr fløskuni var eins gott sum at sleppa at pissa. Tað var ikki so løgið, at vertinnan hugdi so undarliga at mær, tá eg bað hana skaffa mær eina fløsku«, greiddi Gulak seinni frá.

Um kirkjuna

Upprunaliga var tað íslendingurin Guðbrandur Sigurðson, ið stóð fyri arbeiðinum at smíða kirkjuna á Kirkjukletti í Vági. Hon var 13 alin long og 6½ breið við 9 stólum mannfólka megin og 8 stólum konufólka megin. Kirkjan varð bygd 1862.

Teir, sum stóðu fyri arbeiðinum at taka gomlu kirkjuna á Kirkjukletti niður, vóru arkitekturin Johan Hofgaard og Johan



Kirkjan í Hovi, teknað av Palla Gregoriussen. Prósturur hevði brúk fyri eini tómarí fløsku til vígsluna men fekk eina fulla – av brennivíni!



Handisvirkið hjá teimum á Gørðunum. Tá ið Kristian var í Vági, búði hann hjá sínum skyldmonnum á Gørðunum

Hammer, timburmaður. Teir tóku bretti fyri bretti niður og merktu tey. Sama var við bjálkunum. Síðan var alt tilfarið koyrt í lastbili út á kaiina í Vági, har tað varð flutt við skipi til Hovs. Av Stapanum varð tað borið niðan á tað staðið, sum hovbingar rópa Innan Glyvur. Grund varð laðað, og kirkjan sett upp aftur av nýggjum. Umframt arkitektin Hofgaard og Johan Hammer, hjálptu Leivur Jespersen og Hans Pauli Luid við at smíða kirkjuna upp aftur av nýggjum. Tá ið kirkjan stóð á Kirkjukletti hevði hon flagtak, men nú tá ið hon varð bygd av nýggjum, lögdu teir galvaniserað jarntak á.

Grannastevnan í Hovi

Á grannastevnuni vóru allir jarðareigarar møttir umframt fulltrúar fyri avbygda eigarum.

Tað var í Hovi sum nógva staðni, at nógv jørð var farin fyri brennivín. Tí vóru tað keypmenn í Vági og á Tvøroyri, sum áttu jørðina. Teir gomlu eigararnir blivu so uppsitarar. Men tó vóru fleiri, sum tað við hørðum arbeiði var eydnast at keypa jørðina aftur.

Áðrenn eg kom til Suðuroyar, meðan eg arbeiðdi hjá dómaranum í Havn, hevði verið

ein drúgv sak um strandarættindi í Hovi. Tað var ein jarðareigari, sum kravdi rættindini til fjøruna, sum lá uppá hansara ogn. Hesi rættindi høvdu ikki einki virði, tí fjøran bleiv um summarið nýtt til fiskaturking. Men hetta var ikki góðkent av hinum jarðareigarunum, sum hildu at fjøran var felags ogn. Exam.jur. Johan Hansen í Hvalba, vanliga kallaður juristurin, umboðaði trøeigaran, men skyldmaður mín, Janus Djurhuus, umboðaði bygdina.

Sakin gekk í fleiri ár, og tað vórðu ferd mong vitni. Tað var serliga juristurin, sum hevði hug at draga sakina út, so eg ynski hann ofta, hagar piparið grør. Tað endaði so við, at trøeigarin misti rættin til fjøruna.

Hetta mál varð ofta tikið fram á grannastevnu, og tað bleiv tosað um, hvat ið hvør hevði sagt. Tað er ikki vist, at tað altíð varð so rætt endurgivið. Hetta var eisini tikið inn í kjakið um at byggja neyst. Eisini varð reistur spurningurin um, hvør ið átti økini, har T.F. Thomsen og J.Dahl høvdu bygt. Her vóru menn minni samdir, enn teir høvdu verið móttegis umrødda traðarmanni.

Henda grannastevnan fekk eisini enda. Eg fór so heim til míni vertsfólk, men har var ikki nógv prát, so eg slapp tíðliga til songar.



Elspa og Kálgarð við riddara-krossinum. Hann visti alt um jørð hjá øllum



Kundi dotted oman á veg til Øravíkar

Morgunin eftir var farið til Øravíkar. Tað hevði kavað, og tað var frost. Í slíkum líkindum var tað ikki bara sum at siga tað at ganga niðan á Hovstúgvuna, har tað var sera bratt. Tað gekk kortini væl at koma niðan, men frá Hovstúgvuni lá ein stórir frystur skalvi eystur yvir. Her hevði eg farið á glið, um ikki Poul Albinus hevði tikið í meg við sínum sterku nevum. Maðurin, sum bar leypin hjá mær, fór á glið, men tibetur hendi ikki meira enn at leypurin fekk eitt sindur av skaða. Leiðin millum Øravík og Hov helt eg alla tíð vera so langa. Hon var nógv longri enn skjúts-reglugerðin hevði roknað út.

Eg hevði lagt tíðina fyri grannastevnuna í Øravík, soleiðis, at eg kundi koma heim til Tvøroyrar sama dag.

Í Øravík eru flestu jarðareigarar stórir kongsbøndur. Tí vóru teir ikki so nógvir. Hetta gjørdi grannastevnuna meira einfalda.

Her var eg sjálvur partur í eini ósemju. Mín undanmaður sum sýslumaður, Oliver Effersøe, hevði skorið torv í haganum hjá einum bónda í Øravík. Eg helt, at hesi rættindi fylgdu við embætinum og fór at skera torv á sama stað.

Men hetta klagaði bóndin um, tí hann helt, at hetta vóru persónlig rættindini hjá Oliver Effersøe, og nú ætlaði hann sær sjálvum henda rætt.

Landbúnaðarnevndin kom suður at kanna viðurskiftini á staðnum. Teir skutu upp, at vit býttu hesi rættindi millum okkum. Hetta segði eg nei til. Men hetta endaði kortini við, at eg fekk allar hesar torvheiðar. Henda ósemjan javnaði seg við tíðina, eg og bóndin blivu góðir vinir.

Aftaná grannastevnuna í Øravík fór eg við báti til Tvøroyrar. J.P. Albinus fór heim til Fámjins. Hann helt, at hann nú var ov gamal at halda fram sum kalsmaður. Eg takkaði honum fyri tíðina og serliga fyri ta tíð, vit høvdu havt saman.